ці нав'язливі ночі зводять з рахунку
ці неонові дні застигають у склі
ти мені завинила півтора поцілунки
і розпущений вузол смислової петлі
а польоти без тебе – це тупо прольоти
і реальність суха як військовий устав
я лиш дуже приблизно здогадуюсь хто ти
і не маю на тебе ніяких підстав
і не маю на тебе ніяких капканів –
ти проходиш крізь сіті як риба крізь лід
ти приходиш нізвідки крізь пасма туману
і зникаєш імлистий лишаючи слід
ти в мені – наче віра нова наче вірус
проникаєш усюди без віз і без меж
я для тебе – таблиця пергамент папірус
що захочеш напишеш а потім зітреш
тут без тебе завмерло усе й зупинилось
тут на тисячі миль глухо пустка і штиль..

тільки небом ширяє невидимий стилос
і рождається в небі незвіданий стиль